

Трибуна

Петропавлівської Борщазівки

№ 10(152)

9 травня 2012 року

Вітання сільського голови

ШАНОВНІ ВЕТЕРАНИ ВІЙНИ!

мільйонами нерозквітлих українських доль, нездійснених мрій і задумів. Для нас, нащадків солдатів Великої Перемоги, найвищою життєвою істиною є вірність їх справі і громадянському обов'язку, довічна синівська шана і повага. Наш земний уклін усім, хто виніс роки окупації та пекло концтаборів, хто піднімав з руїн і відроджував рідний край.

Шановні ветерани! Ще раз зі святом Вас! Міцного здоров'я Вам, чудового настрою в цей святлий і сумний для всіх нас день. Хай не болять Ваші рани, хай щастя і радість не переводяться у Ваших оселях.

Ми завжди пам'ятатиме про великий подвиг українського воїна!

Олексій КОДЕБСЬКИЙ,
Петропавлівсько-Борщазівський
сільський голова

Сьогодні, в цей світлий і святлий для всіх нас день, звертаюся до Вас, шановні земляки, дорогі ветерани, учасники бойових дій, трудівники тилу, солдатські вдови! Бо маю велике бажання від усієї душі привітати Вас, Ваших рідних та близьких із знаменним днем – Днем Перемоги у Великій Вітчизняній війні!

Цей вікопомний день уособлює героїзм, силу духу, ратну працю й вічну скорботу за

67 річниця Перемоги

ВОНИ ПЕРЕМОГЛИ ФАШИЗМ

9 травня для всіх нас величне і сумне свято – День Перемоги. Ця дата містить в собі з одного боку мужність, стійкість, героїзм наших воїнів у роки Великої Вітчизняної війни, а з іншої – глибокий сум від багатомільйонних втрат, які не обминули жодної родини. Тому ми завжди радіємо з нагоди свята і сумуємо за нашими рідними і близькими, хто не повернувся до рідної домівки.

Нині минуло чимало десятиліть з часу, коли відгрімали переможні залпи салютів. І все менше лишається людей з когорти переможців. Лише 9 ветеранів нині проживають у селах Петропавлівська Борщазівка і Чайки. І ми з гордістю згадуємо імена тих, хто відстояв нашу незалежність, наше світле майбутнє.

Хочу відзначити, що

серед учасників бойових дій найстаршому – 94 роки, а наймолодшим – по 86. Серед них лише одна жінка. Тож нашу розповідь

про ветеранів війни і розпочнемо з неї – **Костенко Марії Іванівни.**

Вона народилася у 1923 році, в Одесі. За фахом Марія Іванівна була медсестрою, тому, коли 22 червня 1941 року по радіо оголосили про початок війни, одразу ж пішла до військомату записуватися в добровольці. Лікарня, де працювала

Марія Іванівна, стала військовим шпиталем. Кожен день – стогін, кров, перев'язки, кілометри бинтів, смерть... Весь цей жах побачила вісімнадцятилітня дівчина! І навіть тепер жінка не може збагнути, як вона – маленька, худенька, голодна – виносила з поля бою на собі дорослих чоловіків.

Багато горя побачила за роки війни Марія Іванівна. Тому, коли прийшла перемога, яку вона зустріла в Румунії, в містечку Гольц, радості не було меж!

До цього світлого дня не дожила бабуся, яка виховувала її після того, як померла мати. Тому вирішила залишитись у шпиталі – працювати й надалі. Так стала у 22 роки «румункою».

А свого майбутнього чоловіка Марія Іванівна зустріла саме в цьому шпиталі. Він пам'ятав дотик її рук, її ніжний голос. Коли Іван Дмитрович Костенко почув від

Продовження на 2 стор.

Оголошення

З нагоди святкування Дня Перемоги 9 травня 2012 року, в Петропавлівській Борщазівці будуть проведені урочистості в центрі села – біля Меморіалу пам'яті. Початок о 10 год.

Після урочистої частини відбудеться нагородження ветеранів Великої Вітчизняної війни, а також концерт учасників художньої самодіяльності.

Виконком сільської ради

Вітання

ДОРОГІ ВИЗВОЛИТЕЛІ, ШАНОВНІ ВЕТЕРАНИ ВЕЛИКОЇ ВІТЧИЗНЯНОЇ ВІЙНИ!

Багато років минуло від незабутнього травня 1945 року, але й сьогодні Ваш величний подвиг залишається невичерпним джерелом патріотизму та вірного служіння своєму народу.

У цей славний день ми згадуємо всіх, чие життя забрала війна, низько вклоняємося та складаємо глибоку шану ветеранам, які на своїх плечах винесли тягар війни та підняли країну з руїн у повоєнні роки.

Дякую Вам, ветерани Великої Вітчизняної війни, за стійкість і мужність. Пройшовши крізь спалахи вогняних років, Ви зуміли зберегти чистоту душі та помислів. Низький уклін Вам за подвиги в роки війни.

Бажаю всім захисникам Вітчизни міцного здоров'я на довгі літа, мирного неба над головою, щастя, злагоди Вам і Вашим родинам.

Петро МЕЛЬНИК,
народний депутат
Верховної Ради України

Оголошення

З нагоди святкування Дня Європи 11 травня 2012 року об 11 год. на спортивному комплексі Києво-Святошинського району та Ірпінського регіону відбудеться турнір з міні-футболу між командами дипломатичних представництв країн-учасниць Євро-2012. Місце проведення: м. Ірпінь, вул. Садова, 90.

Спогади

ПАМ'ЯТІ БАТЬКА ІВАНА МАКСИМОВИЧА

У ці святкові дні не можу не згадати і своїх батьків, юність яких обпалила війна. Бо їх життя – яскравий приклад людяності, доброти і любові до рідного краю.

У нашій родині, в якій крім батька Серьогіна Івана Максимовича, мами – Олександри Іванівни, нас було троє. Батько в перший день війни пішов на фронт. Через деякий час мама отримала повідомлення – ваш чоловік пропав безвісти. Я ще мала була, тому війну добре не пам'ятаю. Проте деякі епізоди ще довго жили і таїлись у мої дитячій голові.

Був у нас дідусь Іван. У нього крім мами з нами трьома, ще своїх четверо, з них – троє синів. Тож від німецького обстрілу ми переховувались у діда – у погребі.

Згодом діда Івана забрали на фронт із синами Володимиром, Олексієм і Леонідом. Лишився найменший син – Борис, йому було 13 років. Одного разу, коли дуже бомбили, мама нас всіх трьох забрала з собою в погреб, а тітка Ксеня, мамина сестра, мала двох малих близнюків. Вона перелякалась, хотіла дітей маленьких подати по черзі у погреб, але не встигла подати одного, бо Борис, її 13-річний брат, вискочив із погреба і побіг у хату по другу дитину. Тільки встиг передати дитину у погреб, як на подвір'я упав і розірвався снаряд. Бориса було вбито, згорів хлів,

де знаходилася корова, а бабусі Дар'ї осколок попав під серце. Так вона з осколком під серцем прожила 20 років. Жила з надією дочекатись чоловіка і двох синів, бо Володимир лишився живим. Так чотирьох Баратинських забрала війна проклята.

Надія СЕРЬОГІНА,
жителька села
Петропавлівська Борщазівка

Продовження на 3 стор.

ВОНИ ПЕРЕМОГЛИ ФАШИЗМ

Початок на 1 стор.

товариша, що Маша лишилась у Румунії, поїхав до неї та хотів освідчитись. Та не вистачило сміливості, але усе розповів старшій медсестрі, яка потім і засватала Машу. І вже 10 березня 1947 року прямо у посольстві їх і розписали. Тож проживши у шлюбі 54 роки, нажили трьох діточок, шістьох внуків та шістьох правнуків. Подружжя має багато нагород.

Шинкаренко Григорій Федорович

Народився 1918 року. Ще до війни Григорій Федорович навчався на стрілка в польовій школі. Мабуть, саме тому і був викликаний у 1943 році до польового військомату. Вжив у першому бою, але сам бій під Ковелем було програно. На його очах загинув товариш – Микола Кривобок, якому куля влучила в голову.

Потім був Перший Український Фронт, на якому артилерія була так, що навіть небо було

чорного кольору. Тоді побачив на власні очі легендарні танки «Йосип Сталін», які були виготовлені на наших заводах у 1944 році. Григорій Федорович дійшов до самого Берліна. Був на Одері, Віслі, бачив рейхстаг. У 1948 році демобілізувався. Був нагороджений медаллю «За відвагу», «За перемогу над Німеччиною». Також має орден «Вітчизняної війни» другого ступеня та орден «За мужність». Наказом МВС України в Київській області № 507 присвоєне спеціальне звання лейтенанта внутрішньої служби.

Петришин Іван Капітонович 1923 р.н.

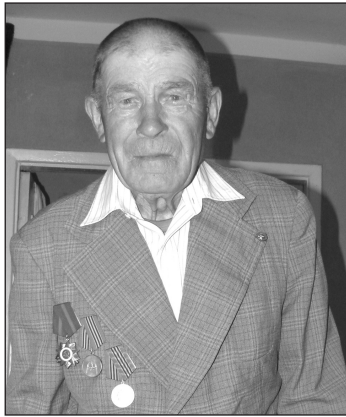
веде дуже активний спосіб життя, як для людини поважного віку. Іван Капітонович – голова Петропавлівсько-Борщагівської ради учасників і ветеранів Великої Вітчизняної війни. Займаючи активну життєву позицію, яку здобув у повоєнні роки, не втрачає віри в краще майбутнє. Риси, якими наділений фронтовик, засвідчують медалі та ордени, якими він нагороджений. Кавалер ордена Слави, ордена Великої Вітчизняної війни, ордена «За заслуги» та багато інших медалей, які свідчать про мужність і хоробрість на полі бою. Намагається виховати у сьогоденній молоді любов до Вітчизни, патріотизм, готовність у будь-який момент стати на захист Батьківщини. Ось такий колишній фронтовик, а нині активний член громади Іван Капітонович Петришин.

Володир Прокопович Рижено - родом з Росії. У селі Петропавлівська-Борщагівка живе з 1994 року.

Народився 1 червня 1924 року. На фронт потрапив з учбового батальйону і як молодий боєць одразу став старшиною кулеметної роти. Воював на 2-му Українському фронті. Багато випробувань

випало на долю Володимира Прокоповича, бо війна є війна. У 1946 році демобілізувався. Нагороджений орденом Червоної Зірки, орденом Слави 3 ступеня, орденом Вітчизняної Війни. З 1984 року на пенсії, займається домашнім господарством, у своїй родині користується авторитетом і повагою.

Ткач Іван Іларіонович 1927 року народження.

Коли Івану Іларіоновичу було 17 років, він полюбував, як і вся молодь відвідувати танці в сільських клубах. Звістку про війну саме там і почув. Дівчата та хлопці, які зібранися погомоніти та розважитися, почули над головою сильний гул літаків. Зрозуміли й без слів, що це – війна. Сімнадцятирічного

Івана Ткача записали до 108 дивізії. Запам'ятав найзапекліші бої під Коростенем, з якими втратами просувалися наші війська на Житомир та Фастів. Наступ розпочинали танки Т-34. А танкістом Іван Іларіонович не був, бо йшов на війну простим піхотинцем. На плечі простих солдат лягла непосильна ноша, але кожен пам'ятав, що нам потрібна тільки перемога. Після війни працював на артилерійському складі на станції Хирівка два роки. Війну, за період якої має нагороди та яка принесла дуже багато лиха згадує неохоче, та мабуть його можна зрозуміти.

Тритиниченко Іван Дмитрович 1927 р.н.

Загубивши метрики, за якими можна було встановити дату народження, записали як 1927 року. Навчався у школі, а потім після восьмого класу викликали у польовий військомат. Мати вже збрала хлопця на війну, але мабуть ще був не час. Відправили додому, так він ще ходив двічі до військомату і тільки в 1944 році відправили на флот. Плавали багато де, розмінювали підводні міни. Декілька разів лежав у госпіталі, навіть хотіли комісувати, але навіть з паличкою після 6 років служби, Іван Дмитрович повернувся назад, на корабель. Після того, як у 1951 році демобілізувався, повернувся додому старшиною і зустрів свою долю – Войтенко Парасковію Кирилівну. Нажили синочка, мають п'ятеро онуків та таку ж кількість правнуків. Після війни пропрацював ще 20 років у МВС і вийшов на пенсію. Вже на пенсії, отримав підполковника. Має багато нагород та орденів.

Юзик Василь Тихонович 1927 року народження.

Народився і працював у м. Чорнобиль у Пересувній механізованій колонії № 4 (ПМК № 4) з серпня 1985 року по 9 травня 1986 року каменярем. З 28 квітня 1986 року по 2 травня 1986 року знаходився в зоні Чорнобильської АЕС і виконував роботи по ліквідації аварії – погрузка піску в мішки на гелікоптери в с. Лельов (28, 29, 30 квітня 1986 року) і в м. Чорнобиль (1,2 травня 1986 року). 5 травня 1986 року разом з організацією ПМК № 4 був евакуйований з м. Чорнобиль до смт. Бородянка.

Його призвали до лав Радянської Армії в 1944 році. Починав курсантом 39 танкового полку, потім потрапив до 75 учбового танкового батальйону, а далі був мінометний батальйон. Нехитрий скарб, який видавали нашим солдатам, а саме: лопатка, плита, скалка і дві міни – ось так захищали рідну землю наші нинішні ветерани. Був стрільком, механіком, водієм, снарядним. Іван Тихонович має багато нагород: орден Вітчизняної Війни 1 ступеня, орден «За мужність», медалі «70 років Збройних Сил СРСР», «60 років Перемоги у Великій Вітчизняній війні», медаль Жукова, «65 років перемоги над Німеччиною».

У ході Великої Вітчизняної війни український народ дав Збройним Силам антигітлерівської коаліції понад 6 млн. воїнів. На користь високого усвідомлення свого воїнського обов'язку з боку українців свідчить і той факт, що вони посідають друге місце після росіян за кількістю Героїв Радянського Союзу та повних кавалерів ордена Слави.

Територія України стала ареною найзапеклішого зброй-

ного протиборства двох могутніх держав. Буквально кожен клаптик її землі переораний бомбами, снарядами, перекопаний солдатськими лопатами, рясно политий кров'ю. Тут відбувалися найжорстокіші битви війни і загинуло чи не найбільше бійців та командирів Червоної Армії.

На долю України та її народу випали нечувані страждання і жертви. Окупанти винищили 3,9 млн. мирних жителів і до 1,4 млн. військовополонених, а 2,4 млн. молодих, найбільш працездатних українців вивезли на примусові роботи до Німеччини. Багато з них там і загинули. На руїни перетворилися 714 міст і селищ міського типу, понад 28 тис. сіл, 215 з яких розділили трагічну долю білоруської Хатині. Зруйновано понад 16 тис. промислових підприємств, близько 30 тис. колгоспів, радгоспів та МТС. Загальна сума збитків, заподіяних населенню й народному господарству республіки сягала майже 1,2 трлн. крб.

Пам'ять про ці жертви, про ратний і трудовий подвиг народу зобов'язує нас перейнятися усвідомленням того, що, якби не було спільної перемоги над фашизмом, покоління, що прийшли в життя після війни, взагалі й не народилися, і не було б не лише України як суверенної держави, а й української нації, оскільки за планом "Барбаросса" 80 % населення західних областей України підлягали знищенню, а решта 20 % мали виконувати рабську працю.

Ми завжди пам'ятатимемо ціну, яку заплатили наші батьки і діди за сьогоднішній мир в Україні, за надану можливість наступним поколінням жити, народжувати і виховувати дітей. Будемо ж гідні ратного і трудового подвигу наших батьків. Зробимо все від нас залежне, щоб розквітав, ставав красивішим і заможнішим рідний край. Нехай земля радує щедрим колосом, а чисте, мирне небо – сонячними погожими днинами, рясним, своєчасним дощем.

Анна РЯБКОВА

ПИСЬМО С ФРОНТА

Дорогая мама, пишешь письмо мне
Осторожным был чтоб, здесь я на войне,
Мама дорогая, сердцем мне поверь –
С меня солдаты все берут пример.
Я уже командир здесь, надо выиграть бой,
И порой солдата защитит собой.
Командир какой я на войне в беде –
Когда буду думать только о себе?
Хотя очень, очень хочется мне жить
И врага коварного насмерть разгромить.
Не волнуйся, мама, сын твой – будет жить
И чужим рабом мне никогда не быть.
Дойдем до Берлина, врага разобьем,
Мы еще родная песни запоем.
Ну, а если мама, погибну в бою –
За тебя, за землю – Родину свою.
Не суждено сыну дома песни петь –
За Родину, землю пришлось умереть.
И в братской могиле спят все вечным сном,
Птицы обнимают их своим крылом
И цветы живые круглый год лежат,
Вечно будем помнить героев-солдат!

Житель села

Евгения Васильевна Тинякова

